

The background is a light beige color. In the top left corner, there is a brown abstract shape with white dots. In the top right corner, there is a grey abstract shape with a thin branch and leaves. In the bottom left corner, there is a dark brown abstract shape with a thin branch and leaves. In the bottom right corner, there is an orange abstract shape with white dots.

הסטורי של סבא וסבתא

תמונות של הסבים

סבא מיקי

סבתא מלי

סבתא בינה

הסטורי של סבתא בינה

עליה ועל משפחתה:

סבתא בינה נולדה למשפחת גסקי, כשהיא התחתנה היא שינתה את שם משפחתה לבן דוד. היא נולדה באוסטרליה. בת לחיה ויעקב, ואחות לאסתי וסוזי. כשסבתא שלנו נולדה אבא שלה רצה לקרוא לה על שם סבתא שלה (אמו), הם חשבו שלאמא שלו קראו בריינה ואז הם גילו שקראו לה בריינדיל ואז דוד שלה אמר שאם הם רוצים לקרוא לה על שמה אז שיקראו לה בשם עם משמעות בעברית, אז הם קראו לה בינה. היא עלתה לארץ לבדה בערך בגיל עשרים. היא לא הכירה אף אחד בארץ אבל אבא שלה שלח אותה לפגוש את משפחת ארפה, איתם היא בילתה בשנים הראשונות שלה בארץ. בשבעה של אביה, היא גילתה שלאבא שלה הייתה אישה ותינוק מבית משפחת ארפה שנספו בשואה. כשהיא עלתה לארץ שלחו אותה לגור בעין חרוד בשביל שהיא תוכל להשתתף באולפן וללמוד עברית.

הילדות של סבתא בינה:

בילדותה היא חשבה שהשם שלה מוזר ורק כשהיא עלתה לארץ היא שמעה מדי פעם את השם בינה. כשהיא הייתה בת שמונה ההורים שלה החליטו להעביר אותה לגור בבית יתומים כי אמא שלה הייתה מאוד חולה ואבא שלה לא יכל לטפל בה, באחיות שלה ובאמא שלה לבד. בכיתה ג' היא התחילה ללמוד בבית הספר היהודי "Mount Scopus" או בעברית "הר הצופים". בגלל המחלה של אמה, אביה היה צריך לעבוד בשתיים או שלוש עבודות כדי לפרנס את הבית. אצלה בבית לא דיברו על השואה וכשהיא הלכה לטקסים ביום השואה היא לא הבינה על מה כולם בוכים.

לאחר העלייה לארץ:

אחרי שהיא עלתה לארץ היא עדיין שמרה על קשר עם חברות שהיו איתה מהגן או מבית הספר ועד היום היא בקשר איתן. היא בחרה להמשיך לגור כאן כי היא לא רצתה להשאיר את המשפחה שהיא הקימה כאן ולנסוע. היא בחרה לעלות לארץ מכיוון שהיא רצתה לדעת יותר לעומק על השורשים שלה. את המידע על בני משפחתה שהיו בשואה היא גילתה כששרון, דודה שלנו, התחילה לחקור על זה לקראת המסע שלה לפולין, בנוסף לזה דודה של סבתא שלנו צילמה לפני כמה שנים סרט על כל מה שהיא עברה בשואה וחלק מזה גם עם 2 מאחיותיה.

הקמת משפחה בארץ

בשנת 1973 היא התחתנה עם סבא שלנו, יוסי בן דוד. ב-1974 שרון, אחותו הגדולה של אבא שלנו נולדה. אבא שלנו נולד ב-1977. ב-1981 משה, האח הקטן של אבא שלנו נולד. ב-1989 היא וסבא שלנו, יוסי התגרשו. היום היא חיה באושר עם יעקב רז.

הסטורי של סבתא מלי

עליה ועל משפחתה:

לסבתא שלנו מצד אמא קוראים מלי (מלה) פישלביץ'. כשהיא התחתנה היא שינתה את שם משפחתה לוסרמן. לאמה קראו שרה ולאביה קראו שמעון. היא נולדה בישראל בשנת 1953. בילדותה היא גרה ברמת גן עם שני הוריה ואחותה הקטנה, שולי.

הילדות של סבתא מלי:

בילדותה הם היו משחקים הרבה משחקי רחוב כגון: קפיצה בחבל, פינות, מחנניים, דודס, תופסת, ועוד. ביסודי היא למדה בבית הספר הממלכתי "הלל". כשהיא הייתה בכיתה ח' פרצה מלחמת ששת הימים והם כבוגרים בבית הספר התנדבו לחפור שוחות לאנשים שבבתים שלהם לא היו מקלטים. בילדותה ההורים שלה עבדו בחנות רהיטים, והבית שלהם היה בית צנוע עם רהיטים צנועים כדי שיהיה להם כסף לקנות לסבתא שלנו ולאחותה הרבה בגדים וצעצועים כי הם הרגישו צורך לחפות על מה שהם עברו בתור ילדים.

הצבא ולאחר מכן:

בצבא היא הייתה בחיל הקשר ביחידה סודית שם היא הכירה את סבא שלנו אבל היא לא כל כך חיבבה אותו בגלל שהוא כל הזמן היה צריך לתחקר אותה (זה היה התפקיד שלו). קצת אחרי שהיא השתחררה מהצבא פרצה מלחמת יום כיפור והיא גויסה להילחם, שם היא הכירה יותר לעומק את סבא שלנו. בשנת 1974 הם התחתנו ובשנת 1976 נולדה להם הבת הבכורה, אמא שלנו, עדי. אחרי שנתיים הם עברו לגור במושב שנקרא רועי כדי לממש את העבודה של סבא שלנו. הם היו מהגרעין המיישב של המושב. בערך אחרי 10 שנים הם עברו לגור בנתניה כי הם הבינו שהמושב לא מתפתח כמו שהם ציפו אז הם החליטו שזו ההחלטה הנכונה. בנתניה הם גרו יותר משלושים שנה ואז הם עברו לגור בצורן.

בנתניה היא ואחותה פתחו חנות תכשיטים, ועכשיו כבר הרבה שנים היא עוסקת בשיווק בגדים.

משפחתה:

אבא שלה נפטר ממחלת הסרטן, הם גילו את זה מאוחר אז הם כבר לא יכלו לעזור לו ואחרי שלושה חודשים הוא נפטר, בגיל 64. אמא שלה נפטרה מהתקף לב, הייתה לה מחלה שנקראת דימנציה. היא מתה ביום הולדת 50 של סבתא. אמא שלה עלתה לארץ בשנת 1946, היא ילידת פולין וניצולת שואה.

סיפור משפחתה בשואה ואיך התנהלו החיים

בילדותה:

לאחר השואה אמה שרה נשלחה למחנה הבראה שם התגוררה למשך שנה. את רוב השואה היא עברה עם אחותה חנה, הן עלו ביחד לארץ. ואבא שלה(שמעון) עלה לארץ בשנת 1948, נולד בפולין, ניצול שואה, היו לו שתי אחיות ורוב משפחתו נספו בשואה, הוא עלה לבד לארץ וחוו מדודים שעלו לארץ בשנות השלושים לא היו לו בארץ משפחה. בילדותה הם לא דיברו בכלל על השואה, רק כשאמא שלנו עשתה את עבודת השורשים הם התחילו לדבר על זה.

**בשנת 1967 היא הייתה בפעם הראשונה בטקס
בירושלים של פרופסור קוליס שהציל את אמה
בזמן השואה, ואחרי השואה הוא קיבל אות חסידי
אומות עולם. מאז עבודת השורשים של אמא, כל
שנה בערב יום השואה הם היו יושבים בסלון
ואמא שלה הייתה מספרת על כל מה שעבר עליה
בשואה. סבתא כבר 8 שנים מספרת זכרון בסלון
בשבוע של יום השואה. בילדותה כל הזמן היו
מספרים על שרה ב' מדגניה שזרקה בקבוקי נפץ
על טנק סורי. היא כל שנה הייתה מספרת שזו
אמא שלה כי קראו לה שרה והיא הייתה מדגניה
והיא בכלל לא שאלה את אמא שלה אם זו הייתה
היא. לימים היא גילתה ששרה מהסיפור הייתה
מדגניה א' אבל אמא שלה הייתה בכלל מדגניה ב'.**

הסטורי של סבא מיקי

עליו ועל משפחתו:

השם של סבא שלנו הוא מיקי (מיכאל) וסרמן.
קראו לו ככה מכיוון שלאבא שלו היה חבר מאוד טוב. שניהם נכנסו לכלא עכו כשהבריטים שלטו בארץ והיו כמה אסירים שניסו לברוח ומיכאל, החבר של אבא שלו נפצע מהירי של הבריטים ובגלל שהבריטים לא טיפלו במי שנפצע והם נתנו להם לדמם אז הוא מת, על שמו הוא נקרא.
משמעות השם וסרמן: "וסר" בגרמנית זה מים ו"מן" באנגלית זה איש אז זה כאילו איש מים.
לאמא שלו קראו חיה והיא נולדה בעיירה שקוראים לה זדונסקוולה ליד לודג' ולאבא שלו קראו חיים (נתן) והוא נולד בעיר שקוראים לה רדאוץ. שני ההורים שלו לא היו בשואה, הם עלו לארץ לפני שהתחילה מלחמת העולם השנייה.

ילדותו ואחריו:

הוא למד בבית הספר ביאליק (בית הספר הראשון בנתניה). לאחר השירות הצבאי למד בבית הספר לחקלאות. כל החיים שלו הוא גר בנתניה חוץ מכמה שנים לאחר שהתחתן והם עברו לגור ביחד, בערך לפני חצי שנה הם עברו לגור בצורן.

סבא שלנו וסבתא שלנו נפגשו בזמן השירות שלהם בצבא. יש לו חברים שהם היו חבורה מבית הספר והם עדיין נפגשים. כשאמא שלו מתה הוא ואח שלו גילו מכתבים שהיא הייתה כותבת לאבא שלו כשהוא היה בכלא וגם מכתבים שהוא היה כותב לה, עכשיו המכתבים נמצאים במוזיאון האצ"ל.

סיפור משפחתי:

פעם הם הלכו למחנה בעתלית וסיפרו שם כל מיני סיפורים, אחד מהסיפורים היה ששני אנשים הוברחו במזוודות בשביל לצאת מהמחנה, ואז אמא שלו אמרה שאחד מהם הגיע אליה הביתה והמדריך שהיה שם אמר שלפני כמה ימים הוא סיפר את אותו הסיפור ואחד מהמבקרים אמר שהוא היה בתוך המזוודה, ככה הם יצרו קשר.

סבא הוא חלק ממשפחת השכול: אבא שלו, חיים, מת במהלך שירותו הצבאי כשהוא היה בן 46, אח של סבא שלנו, אריק, מת כשהוא היה בצבא וזה היה שלושה חודשים אחרי שאבא שלו מת. אח שלו, אלי, נרצח כשהוא היה בן 52.